

Arrest

nr. 118 529 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 januari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 4 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 mei 2013.

1.3. Op 18 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Tunesische nationaliteit bezit en Arabier bent, verklaart afkomstig te zijn van de hoofdstad Tunis in Tunesië. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn. U zou als bediende hebben gewerkt bij het Ministerie van Gezondheid in Tunis. Uw echtgenoot zou een bouwaannemer zijn en een winkel in bouwmaterialen hebben uitgebaat in de wijk 'Khaled ibn al Waled' in Tunis. De winkel zou zijn gelokaliseerd in het appartementsgebouw van uw echtgenoot dat bestaat uit een gelijkvloers en twee verdiepingen. Uw echtgenoot zou eerder gehuwd zijn geweest met de weduwe van zijn overleden broer. Op 18 februari 2011 zou hij van haar zijn gescheiden nadat ze fanatiek moslim zou zijn geworden en een 'niqab' (gezichtssluijer) was beginnen dragen. De ex-vrouw en hun gezamenlijke zoon zouden sinds de scheiding inwonen in een van de twee appartementen van uw echtgenoot. De ex-vrouw van uw echtgenoot zou jaloers zijn geworden omwille van jullie relatie en over uw echtgenoot beklag hebben gedaan in een salafistische moskee in jullie woonwijk. Ze zou er zijn alcoholgebruik bekend hebben gemaakt en er verteld hebben dat uw echtgenoot van haar zou zijn gescheiden vanwege haar 'niqab'. Ongeveer een maand na jullie huwelijk op 26 augustus 2011 zou uw echtgenoot in zijn winkel bezoek hebben gekregen van vier onbekende mannen. Ze zouden zich hebben voorgesteld als 'jihadistische salafisten' en uw echtgenoot hebben willen overtuigen te hertrouwen met zijn ex-vrouw. U zou als tweede echtgenote kunnen blijven conform de 'sharia', die polygamie toestaat. Uw echtgenoot zou hen verteld hebben erover te zullen nadenken. Ongeveer een maand later zou uw echtgenoot opnieuw bezoek hebben gekregen van 'jihadistische salafisten' in zijn winkel. Weerom zou hij zijn gevraagd waarom hij zich niet met zijn ex-vrouw herenigde. Ze zouden uw echtgenoot tevens gevraagd hebben waarom hij niet naar de moskee ging en of het waar was dat hij alcohol drinkt. Ongeveer een maand na jullie huwelijksreis zouden ze weer naar zijn winkel zijn gekomen. Deze keer zouden ze een agressieve houding hebben aangenomen en uw echtgenoot hebben laten weten niet akkoord te zijn met zijn beslissing zijn vrome echtgenote te verlaten voor een huwelijk met een westers geklede, ongesluisde vrouw. Tevens zouden ze hem gevraagd hebben te doneren voor liefdadigheidsinstellingen in Mali en Somalië. Ze zouden uw echtgenoot als 'kaffer' (ongelovige) hebben uitgescholden en bouwmaterialen van zijn winkel stuk hebben geslagen. Op een dag zou u alleen met de neef van uw echtgenoot aanwezig zijn geweest in de winkel op het moment dat salafisten de winkel zouden zijn binnengetroten. Ze zouden u hebben aangesproken op uw westerse klederdracht en uw aanwezigheid met een man die niet uw echtgenoot is hebben afgekeurd. U zou hen geantwoord hebben een vrije vrouw te zijn waarna ze de winkel zouden hebben verlaten. Twee maanden na uw huwelijk zouden opnieuw drie salafisten de winkel van uw echtgenoot hebben bezocht. U zou met uw echtgenoot aanwezig zijn geweest. Een van de mannen zou u hebben beledigd vanwege het niet dragen van een sluijer. Ongeveer anderhalve week later zou u opnieuw in de winkel van uw echtgenoot zijn beledigd door een groep salafisten. Om verdere problemen met salafisten te vermijden zou uw echtgenoot besloten hebben zijn winkel af te sluiten. Op 20 oktober 2012 zou u samen met uw echtgenoot naar Tide, een ander district van de hoofdstad Tunis, zijn verhuisd. Uw echtgenoot zou er als bouwaannemer hebben gewerkt in de regio Borjawazir in een ander deel van de hoofdstad Tunis. U zou een betrekking hebben gekregen als bediende in een ziekenhuis in al Zarhouni in Tunis. Op 7 december 2012 zou u met uw echtgenoot op straat in de commerciële regio Sliman Kahja in Tunis zijn tegengehouden door vier salafisten. Ze zouden uw echtgenoot hebben verweten dat hij u ongesluisd over straat liet lopen. Een van de vier mannen zou u hebben willen aanspreken op uw 'ongepaste' kledij. Uw echtgenoot zou zijn tussengekomen waarna hij in elkaar zou zijn geslagen. Ook u zou zijn geslagen. Hierna zouden jullie belagers zijn vertrokken. U zou door uw echtgenoot naar het ziekenhuis zijn gebracht voor medische zorg. Hierna zou u met uw echtgenoot bij familie zijn ingetrokken in uw geboorteplaats Kef. U en uw echtgenote zouden aangifte hebben gedaan bij de politie van Mandouba in Tide. U zou zijn doorverwezen naar de procureur. Op 11 december 2012 zouden u en uw echtgenoot klacht hebben ingediend bij de procureur omtrent het incident. Op 19 december 2012 zou uw echtgenoot onderweg opnieuw zijn lastiggevallen door een groep salafisten. Een van de mannen zou beelden van zijn smartphone over het incident van 7 december 2012 aan hem hebben getoond. Op 19 december 2012 zouden u en uw echtgenoot door de procureur zijn opgeroepen voor gehoor. U zou zich hebben aangemeld en zijn gehoord. U en uw echtgenoot zouden tot 22 december 2012 bij uw familie en schoonfamilie in Kef hebben verbleven. Hierna zouden jullie beslist hebben Tunesië te ontvluchten. Op 22 december 2012 zouden u en uw echtgenoot legaal met jullie Tunesische paspoorten en visum voor België naar België zijn gereisd voor asiel. Diezelfde dag kwamen jullie aan in België en op 4 januari 2013 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Na uw aankomst in België zou uw echtgenoot telefonisch van zijn ex-vrouw in Tunis vernomen hebben dat in januari 2013 een groep salafisten naar zijn appartementsgebouw was gegaan om hem te zoeken. Zijn ex-vrouw zou geweigerd hebben zijn schuilplaats vrij te geven. Sindsdien zou ook zij door

salafisten worden geïsoleerd omdat ze uw echtgenoot in bescherming zouden nemen. Ze zouden haar hebben bedreigd. De ex-vrouw van uw echtgenoot zou in april 2013 aangifte hebben gedaan bij de rechtbank. Uw echtgenoot zou tevens telefonisch van zijn broer in Tunis vernomen hebben dat salafisten ermee zouden dreigen zijn zoon te ontvoeren. U en uw echtgenoot zouden hierdoor bevreesd zijn naar Tunesië terug te keren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de paspoort van u en uw echtgenoot, rijbewijs van uw echtgenoot, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot, een bewijs van goed gedrag en zeden van uw echtgenoot, een kopie van uw huwelijksakte, een document dd. 11/12/2012 met stempel van de Rechtbank van Eerste Aanleg over jullie klacht in verband met de aanval op 7 december 2012, een attest dd. 31/12/2012 van de nationale garde dat er u en uw echtgenoot een klacht hebben ingediend, kopieën van medische attesten van werkonbekwaamheid voor u en uw echtgenoot dd. 7/12/2012, klacht ingediend door de ex-vrouw van uw echtgenoot bij de nationale garde en internetlinks naar artikels uit pers over salafisten in Tunesië.

B. Motivering

Er dient door het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de door u aangehaalde aanleiding van de vermeende aanvaring van uw echtgenoot met salafistische groepen. Zo verklaarde u dat zijn ex-vrouw uit jaloezie door zijn huwelijk met u in een salafistische moskee in jullie woonwijk beklag over hem zou hebben gedaan. Sindsdien zou uw echtgenoot regelmatig zijn lastiggevallen door salafisten en onder druk gezet zijn ex-vrouw te hertrouwen, alcohol af te zweren en zijn gebeden te verrichten (CGVS, p. 3-10). Ook u zou sindsdien niet met rust zijn gelaten door salafisten (CGVS, p. 1-4 en CGVS van uw echtgenoot, p. 3-10).

Echter, het is bevreemdend dat fundamentalisten als de salafisten uw echtgenoot ondanks zijn 'onislamitisch' gedrag als het nuttigen van alcohol, het niet aanvaarden van een echtgenote met een 'niqab' en het verzaken aan het islamitisch gebed hem alsnog een goede partij vinden voor zijn ex-vrouw die ondertussen aanhanger zou zijn geworden van deze fanatieke religieuze stroming (CGVS, p. 3-10). Immers, er kan aangenomen worden dat ze eerder voor zijn ex-vrouw een echtgenoot zoeken met een gelijkaardige fundamentalistische levenswijze die haar extremistisch gedachtengoed kan versterken dan wel verzwakken door een in hun ogen 'slechte' moslim als uw echtgenoot. Het is weinig realistisch dat salafisten uw echtgenoot, die een fanatiek religieuze ex-vrouw zou hebben verlaten voor een westers georiënteerde vrouw, zouden verplichten zich te herenigen met zijn ex-vrouw.

Daarenboven is het zeer merkwaardig dat zijn ex-vrouw waarover uw echtgenoot meent dat ze salafisten tegen hem zou hebben opgezet door hem als 'ongelovige echtgenoot' te brandmerken plots na jullie vertrek uit Tunesië haar vijandige houding jegens hem heeft gewijzigd en hem zelfs in bescherming neemt tegen haar eigen geloofsgenoten (CGVS van uw echtgenoot, p. 8-9). Hierdoor rijzen er ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van de door uw echtgenoot voorgelegde klacht van zijn ex-vrouw bij de politie en zelfs een klacht tegen de salafisten is gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 9, CGVS van uw echtgenoot p.8-9). Hierbij is het bedenkelijk dat zijn ex-vrouw hem dit document zou hebben bezorgd. Immers, uw echtgenoot verklaarde dat zijn ex-vrouw wrok tegen hem koestert omdat hij haar heeft verlaten voor een andere vrouw (CGVS van uw echtgenoot, p. 3-10). Vervolgens blijkt op het document dat de aangifte van zijn ex-vrouw ingediend is op 26 februari 2013, dit terwijl uw echtgenoot enkel een bezoek van de salafisten waarbij uw ex-vrouw bedreigd werd in januari 2013 vermeldt. Dit is toch wel merkwaardig. Men kan ervan uitgaan dat men niet zo lang zou wachten om effectief klacht in te dienen. Voorts is het opmerkelijk dat dit document een getypte tekst bevat, zonder enige officiële hoofding, en waarop de politiebureau en het nummer van het attest vreemd genoeg handgeschreven met balpen is aangebracht. Wat er ook van zij, uit de inhoud van het attest dat de klacht volledig is gebaseerd op de verklaringen van de ex-vrouw van uw echtgenoot. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot geen idee heeft of zijn ex-vrouw actueel nog problemen kent, hoewel ze jullie intussen wel zou geholpen hebben (CGVS p.9). Dat hij dit niet weet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie ingeroepen vrees. Aangezien uw echtgenoot beweert dat zij omwille van hem problemen heeft gekregen, kan men immers verwachten dat hij zich over haar situatie informeert, zij het niet om u op de hoogte te stellen van haar welzijn, dan minstens om jullie eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten. Dient tevens aangestipt dat het opmerkelijk is dat uw echtgenoot in zijn vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment gewag maakt van zijn ex-vrouw als veroorzaker van zijn problemen met salafisten (vragenlijst CGVS, dd. 4 januari 2013, p. 4). Ook u maakte in uw vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS van uw echtgenote, dd. 4 januari 2013, p. 4) geen melding van uw problemen en de problemen van uw echtgenoot met salafisten door toedoen van

zijn ex-vrouw. Dit is zeer merkwaardig daar de rol van zijn ex-vrouw in jullie conflict met salafisten de kern van jullie asielrelaas vormt. Daarentegen haalde u in uw vragenlijst van het CGVS wel het incident aan van 7 december 2012 waarbij u en uw echtgenoot door salafisten in elkaar zouden zijn geslagen. Aanleiding van deze gebeurtenis zou uw westerse klederdracht zijn geweest (vragenlijst CGVS, dd. 4 januari 2013, p. 4 en vragenlijst van het CGVS van uw echtgenote, dd. 4 januari 2013, p. 4). Voor het CGVS beweerde u geheel anders dat deze gebeurtenis rechtstreeks voortvloeit uit het beklag van de ex-vrouw van uw echtgenoot bij salafisten (CGVS van uw echtgenoot, p. 7).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsproblemen met salafisten in ernstige mate. Overigens is het weinig realistisch dat de groep salafisten die regelmatig de winkel van uw echtgenoot zou hebben bezocht zichzelf openlijk 'jihadistische salafisten' noemen (CGVS, p. 4). Immers, zodoende brengen ze zichzelf in gevaar door zich bloot te stellen aan surveillance door de Tunesische veiligheidsdiensten voor mogelijke (toekomstige) geweldplegingen in het land.

Voorts dient opgemerkt dat u met betrekking tot de vervolging van uw echtgenoot door salafisten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met uw gehoor. Zo verklaarde uw echtgenoot alcohol te hebben gedronken in Tunesië maar nooit in het openbaar, dit uit respect voor de geldende maatschappelijke waarden en normen (CGVS van uw echtgenoot, p. 10). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw echtgenoot niets te verbergen had en op een terras op straat in Tunis alcohol dronk (CGVS, p. 3).

Ook met betrekking tot uw aangehaalde vervolgingsproblemen met salafisten sprak u zich tegen met uw echtgenoot. Zo verklaarde uw echtgenoot dat hij u altijd van en naar uw werk zou hebben vervoerd om u te beschermen tegen salafisten vanwege uw westerse klederdracht (CGVS van uw echtgenoot, p. 8). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw echtgenoot u slechts af en toe naar uw werk vervoerde. Meestal zou u alleen met het openbaar vervoer of te voet naar uw werk hebben gependeld (CGVS, p. 1).

Voorts schetste uw echtgenoot met betrekking tot de situatie van ongesluierte vrouwen in Tunesië een context waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten u in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier. Zo verklaarde uw echtgenoot dat u gedurende de laatste vier jaren als bediende bij het Ministerie van Gezondheid in Tunis nooit zou zijn lastiggevallen door salafisten vanwege uw westerse klederdracht. Een aantal van uw vrouwelijke collega's zouden een sluier dragen en anderen weer niet zonder dat dit gegeven enige problemen geeft met salafistische groepen (CGVS van uw echtgenoot, p. 8). Ook u verklaarde uitdrukkelijk dat u gedurende uw jarenlange werkzaamheden als bediende in Tunis nooit in aanvaring bent gekomen met salafistische groepen vanwege het niet dragen van een sluier (CGVS, p. 1, p. 2). Vervolgens verklaarde uw echtgenoot dat in uw geboorteplaats Kef waar uw familie en schoonfamilie tot op heden wonen gematigde moslims wonen. Ongesluierte vrouwen worden er niet lastiggevallen (CGVS van uw echtgenoot, p. 10). Ook u verklaarde dat het niet dragen van een sluier in Kef geen problemen geeft met conservatieve groepen. Zo draagt niemand van uw vrouwelijke familieleden in Kef een sluier (CGVS, p. 3). Uzelf en uw echtgenoot maakten bovendien gedurende jullie verblijf in Kef geen melding van problemen in deze regio met extremistische groeperingen (CGVS van uw echtgenoot, p. 10, CGVS, p. 3). Uit bovenstaande geschetste context dient afgeleid dat er getwijfeld kan worden aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie ingeroepen vrees in Tunesië omwille van het feit dat u ongesluiert op straat liep. Ook rijzen er bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw bewering als zouden u en uw echtgenoot op 7 december 2012 door salafisten op straat zijn aangevallen omdat u geen sluier draagt. Zo verklaarde uw echtgenoot dat op de plaats van dit incident nog andere ongesluierte vrouwen zouden hebben rondgelopen die ongemoeid werden gelaten door salafisten. Gevraagd waarom enkel u en uw echtgenoot zouden zijn gevisieerd verklaarde hij dat dit zou komen vanwege het beklag van zijn ex-vrouw bij salafisten (CGVS van uw echtgenoot, p. 7). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen dat u en uw echtgenoot omwille van uw kledij een vrees hoeven te koesteren in Tunesië. Zoals hierboven uiteengezet is de geloofwaardigheid van uw echtgenoots bewering dat zijn ex-vrouw aan de oorsprong van jullie problemen zou liggen, erg twijfelachtig.

Met betrekking tot het voorgelegde verzoekschrift bij de procureur en politiedocument in verband met de aanval op 7 december, moet worden opgemerkt dat het vooralsnog niet kan overtuigen. Zo kan uit het verzoekschrift niet worden afgeleid dat dit document effectief aan de procureur is voorgelegd en is het niet duidelijk door wie dit document werd opgesteld. Overigens is het opmerkelijk dat op het volledig getypt document enkel een vermoedelijk dossiernummer met balpen is aangebracht. Bovendien is de klacht volledig gebaseerd op jullie eigen verklaringen. Voor wat betreft het politiedocument dient opgemerkt dat dit attest enkel stelt dat jullie klacht hebben ingediend, doch uit niets blijkt dat deze klacht op iets anders dan jullie eigen verklaringen is gebaseerd. Overigens is het opmerkelijk dat u en uw echtgenoot geen informatie hebben over de huidige stand van zaken van uw klacht door politie en justitie (CGVS, p. 1-4 en CGVS van uw echtgenoot, p. 8). Bovendien hebben dergelijke

documenten slechts enige bewijswaarde indien ondersteund door een coherent en geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken.

U kan met andere woorden niet overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie. Evenmin bent u er in geslaagd een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ook de overige documenten die u heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie van uw asioldossier niet wijzigen. Uw neergelegde medisch attest met vermelding van uw ziekteverlof van 10 dagen lopend vanaf 7 december 2012 kan bovenstaande appreciatie niet in een gunstig daglicht stellen. Immers, de reden van uw werkonbekwaamheid staat niet vermeld in het attest. Uw voorgelegde Tunesisch paspoort bewijzen wel uw identiteit en afkomst uit Tunesië, welke hier niet ter discussie staan, maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook ten aanzien van uw echtgenoot werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van het beginsel van onpartijdigheid, voert verzoekster aan dat het feit dat zij geïnterviewd werd door een protection officer met een hoofddoek indruist tegen het beginsel van onpartijdigheid. Verzoekster erkent dat zij noch haar raadsman dit eerder aanhaalden doch benadrukt dat zij niet eerder enige opmerking dienaangaande maakte uit schrik dat dit de behandeling van haar asielaanvraag negatief zou beïnvloeden. Verzoekster zou ook de vraag gekregen hebben waarom ze geen hoofddoek droeg. Niettemin valt dit niet te lezen in het gehoorverslag. Verzoeksters huidige raadsman stuurde hieromtrent reeds een brief naar de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster meent dat het evident is dat een protection officer, die zich officieel uit als een beoefenaar van de islam, geen onpartijdige schijn heeft wanneer zij juist over een problematiek moet oordelen die zich in deze geloofsfeer situeert. Dit betreft volgens verzoekster een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. De bestreden beslissing schendt dan ook flagrant het beginsel van onpartijdigheid en artikel 39/2, § 1, lid 2, 2° van de vreemdelingenwet, aldus verzoekster.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt verzoekster dat zij betreurt dat de beslissing die in haar hoofde werd genomen een volledige kopie is van die van haar echtgenoot. Zij meent dat dit in strijd is met genoemd artikel en zij verwijst in dit verband tevens naar een recente studie van het UNHCR, “*Beyond Proof – Credibility Assessments in EU Asylum Systems*”, waarin benadrukt wordt dat zowel de individuele als de contextuele omstandigheden in overweging dienen te worden genomen bij het onderzoek van elke asielaanvraag. Verzoekster wijst erop dat zij wel degelijk over een onderscheiden profiel van dat van haar echtgenoot beschikt. Zij verwijst te dezen naar het arrest M.M. tegen Ireland van het Hof van Justitie van 22 november 2012 waarin wordt gesteld dat de betrokken asielinstanties actief dienen samen te werken met de asielzoeker om alle elementen te verzamelen die het asielverzoek kunnen staven. Volgens verzoekster diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor haar een individuele motivering te voorzien. In casu werd echter de motivering van de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen klakkeloos gekopieerd, zonder rekening te houden met haar profiel als vrouw, haar problemen met de fanatieke islamieten, haar ‘ongesluierd’ zijn en de duidelijke discriminatie in Tunesië omwille van haar.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (10 augustus

2010), onderneemt verzoekster een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: mailverkeer waaruit blijkt dat een aantal internetlinks naar videobeelden werden nagestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, twee attesten van werkonbekwaamheid, de echtscheidingsakte van verzoeksters echtgenoot met vertaling in het Nederlands, een bewijs van indienstneming van verzoekster in het ziekenhuis te Al-Zehrouni met vertaling in het Nederlands, een bewijs van eigendom met vertaling in het Nederlands, een brief van verzoeksters raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het feit dat zij en haar echtgenoot werden gehoord door een protection officer die een hoofddoek droeg.

Bij aangetekend schrijven van 26 december 2013 laat verzoekster aan de Raad een gestempeld exemplaar geworden van het verzoekschrift neergelegd bij de procureur in verband met de aanval op 7 december 2012, met vertaling in het Nederlands.

2.5. In zoverre verzoekster meent dat het feit dat zij werd geïnterviewd door een protection officer met een hoofddoek indruist tegen het beginsel van onpartijdigheid en er een schijn van partijdigheid wordt gewekt, benadrukt de Raad dat het geenszins volstaat de neutraliteit van de betrokken ambtenaar in vraag te stellen louter en alleen omdat deze een hoofddoek draagt. In de verweernota wordt in dit verband een arrest van de Raad van State geciteerd:

“Overwegende dat in een vijfde middel de schending wordt ingeroepen van het beginsel van de onpartijdigheid van de ambtenaar; dat de verzoekende partij stelt dat de interviewer op het Commissariaat-generaal een hoofddoek droeg waardoor de interviewer haar islamitische geloofsovertuiging heeft benadrukt en dat bijgevolg de neutraliteit van de interviewer niet wordt gewaarborgd;

Overwegende dat, in de veronderstelling dat de betrokken interviewer inderdaad een hoofddoek droeg, de verzoekende partij blijkens het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal daaromtrent geen enkele opmerking heeft gemaakt; dat de verzoekende partij haar betoog niet staft aan de hand van concrete elementen en bijgevolg niet aantoont hoe de commissaris-generaal een gebrek aan onpartijdigheid kan worden verweten; dat het middel niet gegrond is” (RvS nr. 150.692 van 26 oktober 2005; RvS nr. 138.882 van 24 december 2004).

Het loutere feit dat de protection officer van het Commissariaat-generaal een hoofddoek droeg betekent niet dat zij niet bij machte zou zijn de asielaanvraag van verzoeker en zijn echtgenote op een onpartijdige manier te beoordelen. Het komt aan verzoeker toe dergelijke bewering toe te lichten aan de hand van concrete en objectieve feiten en gegevens, wat zij echter nalaat te doen. Verzoekster komt immers niet verder dan het in twijfel trekken van de neutraliteit en onpartijdigheid van de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal zonder dit evenwel concreet aan te tonen, wat niet kan aangenomen worden. Waar verzoekster in dit verband stelt dat op een bepaald moment ten tijde van haar gehoor de vraag gesteld werd waarom zij geen hoofddoek droeg, kan de Raad slechts vaststellen dat zulks geen weerslag vindt in het administratief dossier en bijgevolg niet meer is dan een blote bewering in een poging de argumentatie kracht bij te zetten. De Raad kan slechts vaststellen dat tijdens het gehoor van verzoekster en haar echtgenoot werd gepeild naar het dragen van de hoofddoek in Tunesië in hun kader van de door hen afgelegde verklaringen (gehoor verzoekster, p. 2-3; gehoor echtgenoot, p.7-8)

In de verweernota wordt voorts toegelicht dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een handvest nakomen dat de binnen het Commissariaat-generaal geldende waarden en houdingen bevat. Elke medewerker van het Commissariaat-generaal heeft zich akkoord verklaard deze waarden en houdingen, waarvan respect, onpartijdigheid en integriteit op de eerste plaats staan, in de concrete uitoefening van zijn werkzaamheden na te streven. De ambtenaren hebben er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist worden weergegeven. Dienvolgens biedt het gehoorverslag zoals dit zich bevindt in het administratief dossier als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn

gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens.

Daarenboven werd tijdens het gehoor geen enkele opmerking gemaakt over de hoofddoek van de interviewer, haar houding of de vragen die er werden gesteld, niettegenstaande verzoekster en haar echtgenoot vergezeld waren van een raadsman. Zij werden ook op de hoogte gesteld dat eventuele problemen (*betreffende de tolk of andere*) gemeld moeten worden (gehoorverslag p. 1).

De Raad besluit dat noch uit onderhavig verzoekschrift, noch uit de respectieve gehoorverslagen ook maar enigszins kan worden afgeleid dat de houding van het bewuste personeelslid en haar professionele werkwijze in het gedrang zijn gebracht louter door haar hoofddoek. Evenmin kan uit de neerslag ervan worden afgeleid dat de religie van de dossierbehandelaar het verloop van de kwestieuze gehoren beïnvloed heeft. Uit niets blijkt dat de interviewer partijdig zou zijn geweest of een schijn van partijdigheid zou hebben opgewekt.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het bevreemdend is dat fundamentalisten als de salafisten haar echtgenoot, ondanks zijn 'onislamitisch' gedrag als het nuttigen van alcohol, het niet aanvaarden van een echtgenote met een niqab en het verzaken aan het islamitisch gebed, alsnog een goede partij vinden voor zijn ex-vrouw die ondertussen aanhanger zou zijn geworden van deze fanatieke religieuze stroming vermits kan worden aangenomen dat ze eerder voor zijn ex-vrouw een echtgenoot zoeken met een gelijkaardige fundamentalistische levenswijze die haar extremistisch gedachtengoed kan versterken, (ii) het zeer merkwaardig is dat de ex-vrouw van haar echtgenoot, waarover hij meent dat ze salafisten tegen hem zou hebben opgezet door hem als 'ongelovige echtgenoot' te brandmerken, plots na hun vertrek uit Tunesië haar vijandige houding jegens hem heeft gewijzigd en hem zelfs in bescherming neemt tegen haar eigen geloofsgenoten en zelfs een klacht tegen de salafisten is gaan indienen bij de politie, het bedenkelijk is dat zijn ex-vrouw, die blijkens de verklaringen van haar echtgenoot wrok tegen hem koestert omdat hij haar heeft verlaten voor een andere vrouw, hem dit document zou hebben bezorgd, het voorts merkwaardig is dat de aangifte is ingediend op 26 februari 2013 terwijl haar echtgenoot enkel een bezoek van de salafisten waarbij zijn ex-vrouw werd bedreigd vermeldt in januari 2013, het document een getypte tekst bevat zonder enige officiële hoofding en waarop het politiebureau en het nummer van het attest handgeschreven met balpen is aangebracht, uit de inhoud van het attest blijkt dat de klacht volledig is gebaseerd op de verklaringen van de ex-vrouw van haar echtgenoot en het bovendien zeer opmerkelijk is dat haar echtgenoot geen idee heeft of zijn ex-vrouw actueel nog problemen kent, (iii) zij noch haar echtgenoot in de vragenlijst van het CGVS op enig moment gewag maakten van zijn ex-vrouw als veroorzaker van de problemen met salafisten en zij beiden verklaarden dat de aanleiding van het incident op 7 december 2012 verzoeksters westerse klederdracht zou geweest zijn terwijl verzoekster voor het Commissariaat-generaal beweerde dat deze gebeurtenis rechtstreeks voortvloeit uit het beklag van de ex-vrouw van haar echtgenoot bij de salafisten, (v) het weinig realistisch is dat de groep salafisten die regelmatig de winkel van haar echtgenoot zouden hebben bezocht zich openlijk 'jihadistische salafisten' noemen vermits ze zodoende zichzelf in gevaar brengen door zich bloot te stellen aan surveillering door de Tunesische veiligheidsdiensten voor mogelijke (toekomstige) geweldplegingen in het land, (vi) zij en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het alcoholgebruik van haar echtgenoot en de wijze waarop zij naar haar werk pendelde, (vii) zij en haar echtgenoot met betrekking tot de situatie van ongesluisde vrouwen in Tunesië een context schetsen waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten haar in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, en (viii) de door haar voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie van haar asioldossier niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.7. Waar verzoekster betreurt dat de beslissing die in haar hoofde werd genomen een volledige kopie is van die van haar echtgenoot en zij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar profiel als vrouw, haar problemen met de fanatieke islamieten, haar 'ongesluisd' zijn en de duidelijke discriminatie in Tunesië omwille van haar, benadrukt de Raad vooreerst dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeksters asielaanvraag en verklaringen op individuele wijze beoordeeld werden. Het gegeven dat de motieven van de beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen gelijklopend zijn met de motieven van de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot, is louter te wijten aan het gegeven dat zij hun asielaanvraag op exact dezelfde vluchtmotieven baseren. Verzoekster toont overigens op generlei wijze in concreto aan in welke mate de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met haar profiel als vrouw, haar problemen met de fanatieke islamieten, haar 'ongesluisd'

zijn en de duidelijke discriminatie in Tunesië omwille van haar. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig uiteengezet waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan verzoeksters voorgehouden problemen met salafisten. Tevens wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat zowel verzoekster als haar echtgenoot met betrekking tot de situatie van ongesluierde vrouwen in Tunesië een context schetsen waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten haar in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier. Uit hun verklaringen blijkt immers geenszins dat er in Tunesië sprake zou zijn van een verhoogd risico voor ongesluierde vrouwen. Een schending van artikel 4 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

2.8. Verzoekster laat gelden dat het, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, geenszins bevreemdend is dat de salafisten haar echtgenoot zouden verplichten om zich te herenigen met zijn ex-vrouw. Volgens verzoekster is het logisch dat fanatiek religieuzen zoveel mogelijk leden wensen te verwelkomen in hun geloof. Door gehuwd te blijven met een fanatiek moslim, zou haar echtgenoot ondergedompeld blijven in deze religieuze stroming en zou hij deze uiteindelijk aanvaarden of zelfs praktiserend worden.

Dergelijk verweer, waarmee verzoekster in wezen niet verder komt dan het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de Raad niet overtuigen. De Raad acht het weinig realistisch dat de salafisten werkelijk zouden menen dat een echtgenoot opnieuw een 'goede moslim' zou worden, alcohol zou afzweren en zijn gebeden zou verrichten door een huwelijk te onderhouden met een fanatiek moslima. Verzoeksters redenering van beïnvloeding tussen huwelijkspartners gaat overigens evenzeer in de andere richting op. Zo zou het onderhouden van een huwelijksband met een 'slechte moslim' ervoor kunnen zorgen dat het extremistische gedachtegoed van de vrouw op termijn opnieuw zou kunnen afzwakken. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan er dan ook in alle redelijkheid vanuit worden gegaan dat de salafisten voor de ex-vrouw van verzoeksters echtgenoot eerder een echtgenoot zouden zoeken met een gelijkaardige fundamentalistische levenswijze, die haar extremistisch gedachtegoed nog kan versterken dan wel verzwakken.

2.9. Waar in de bestreden beslissing vraagtekens worden geplaatst bij de gewijzigde houding van de ex-vrouw van verzoeksters echtgenoot en de klacht die zij zou hebben ingediend en haar echtgenoot verweten wordt niet te weten of zijn ex-vrouw actueel nog problemen kent, laat verzoekster gelden dat haar echtgenoot enkel nog sporadisch met zijn ex-vrouw praat over alimentatie en opvoeding en dat hij van zijn broer te weten kwam dat zijn ex-vrouw klacht had ingediend bij de bewakingsdienst. Verzoekster stelt dat de broer van haar echtgenoot nog regelmatig contact heeft met diens ex-vrouw en zijn zoon. De ex-vrouw van haar echtgenoot was immers eerst gehuwd met zijn oudere broer, na wiens dood haar echtgenoot traditiegetrouw met haar huwde. Hierdoor zijn er nog steeds familiale banden. Voorts benadrukt verzoekster dat de ex-vrouw van haar echtgenoot geen klacht heeft ingediend om hem te helpen doch wel om hun gemeenschappelijke zoon te beschermen. De salafisten dreigden er immers mee om hem te ontvoeren. De ex-vrouw van haar echtgenoot dreigde met andere woorden het slachtoffer te worden van de mensen tot wie zij aanvankelijk toenadering had gezocht, aldus verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat zij vermoedt dat de ex-vrouw van haar echtgenoot pas een maand na het incident klacht indiende omdat de druk geleidelijk aan opgevoerd werd door de salafisten.

Opnieuw overtuigt verzoekster geenszins. Waar zij betwist dat de ex-vrouw van haar echtgenoot hem in bescherming heeft genomen, wijst de Raad erop dat verzoeksters echtgenoot tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn ex-vrouw heeft geweigerd om aan de salafisten zijn schuilplaats door te geven (administratief dossier, stuk 5A, p. 9). Zelfs nadat ze vervolgens door hen werd bedreigd en zij ermee dreigden haar zoon te ontvoeren, gaf ze zijn verblijfplaats niet prijs zodat verzoekster bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de ex-vrouw van haar echtgenoot hem niet in bescherming zou hebben genomen. De stelling als zou diens ex-vrouw met het indienen van een klacht niet haar echtgenoot maar wel zichzelf en haar zoon hebben willen beschermen, valt overigens niet te rijmen met het gegeven dat zij een "origineel" exemplaar van deze klacht aan verzoeksters echtgenoot heeft bezorgd en zij hem op die manier een document heeft verschaft om zijn asielaanvraag te ondersteunen. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mag een dergelijke fundamenteel gewijzigde houding verbazen vermits de ex-vrouw van haar echtgenoot precies de salafisten tegen hem zou hebben opgezet door hem als 'ongelovige echtgenoot' en 'slechte moslim' te brandmerken.

De relatie van verzoeksters echtgenoot met zijn ex-vrouw blijkt overigens niet zo slecht te zijn. Zo mag het verbazen dat hij de persoon die blijkens zijn verklaringen verantwoordelijk zou zijn voor de problemen die hij zou hebben gekend en die hem er uiteindelijk toe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten, in kennis stelt van zijn nieuwe verblijfplaats, dat hij haar nog opbelt om te praten over alimentatie en de opvoeding van zijn zoon, dat hij bovendien verklaart dat hij niet vaker met zijn ex-vrouw praat omdat zijn huidige vrouw jaloers is – waaruit kan worden afgeleid dat hij dit anders wél zou doen – (administratief dossier, stuk 5A, p. 9) en dat ook zijn broer nog geregeld contacten onderhoudt met zijn ex-vrouw. Gelet op de vijandige houding die verzoeksters echtgenoot zijn ex-vrouw toedicht en de wrok die zij jegens hem zou koesteren omdat hij haar heeft verlaten voor een andere vrouw, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat de verstandhouding met haar allesbehalve goed zou zijn en dat de contacten tot een absoluut minimum zouden worden beperkt. Dat zij aanvankelijk gehuwd was met diens oudere broer doet hieraan niets af. Gelet op het voorgaande, hecht de Raad dan ook niet het minste geloof aan verzoeksters bewering als zou de ex-vrouw van haar echtgenoot aan de oorsprong liggen van de door haar voorgehouden problemen met salafisten.

Van verzoeksters echtgenoot, die beweert op heden nog steeds contact te hebben met zijn ex-vrouw, hetzij in persoon hetzij via zijn broer, mag overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich concreet zou informeren naar de precieze reden voor het niet eerder indienen van een klacht door zijn ex-vrouw. Verzoeksters veronderstellingen in het verzoekschrift kunnen dan ook geenszins overtuigen, temeer uit de verklaringen van haar echtgenoot tijdens het gehoor uitdrukkelijk blijkt dat zijn ex-vrouw, in tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, slechts eenmaal – in januari 2013 – bezoek zou hebben gekregen van salafisten waarbij zij zou zijn bedreigd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zich dan ook terecht vragen bij het feit dat de klacht pas werd ingediend op 26 februari 2013, dus ruim nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, en dit terwijl toch haar zoon rechtstreeks door de salafisten werd bedreigd zodat ervan kan worden uitgegaan dat zij niet zo lang zou wachten om effectief klacht in te dienen. Verzoekster gaat in voorliggend verzoekschrift overigens volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de vormelijke gebreken van de door haar bijgebrachte klacht waardoor deze vaststellingen onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot blijkt uit de contacten die hijzelf en zijn broer met haar hebben dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk in de mogelijkheid is om zich te informeren bij zijn ex-vrouw omtrent eventuele problemen die zij mogelijks actueel nog zou ondervinden. Dat hij heeft nagelaten dit te doen en hij zich derhalve evenmin de moeite heeft getroost om zich op de hoogte te stellen van het welzijn van zijn zoon, die immers rechtstreeks door de salafisten werd bedreigd, doet verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster en haar echtgenoot ingeroepen vrees.

2.10. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou de ex-vrouw van haar echtgenoot aan de oorsprong liggen van de door haar voorgehouden problemen met salafisten, blijkt andermaal uit het gegeven dat verzoekster noch haar echtgenoot in de vragenlijst van het CGVS op enig moment gewag maakten van de ex-vrouw van haar echtgenoot als veroorzaker van de problemen met salafisten.

Verzoekster laat in dit verband gelden dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en dat haar werd gevraagd om slechts kort te vertellen waarop het medische attest dd. 7 december 2012 betrekking had. Er werd verzoekster verzekerd dat zij later bijkomende uitleg zou mogen verschaffen. Verzoekster verwijst te dezen naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de asielzoeker met de vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd dient te worden, wat in casu niet gebeurd is zodat genoemd artikel geschonden werd. Verzoekster meent dat deze ‘zogenaamde tegenstrijdigheid’ dan ook niet gebruikt kan worden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van het gehele asielrelaas.

Opnieuw kan verzoekster bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op algemene wijze werd gevraagd om een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten welke wijzen op een vrees of risico in geval van terugkeer naar haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 11 B, p. 4). Dat haar enkel gevraagd werd om kort te vertellen waarop het medische attest dd. 7 december 2012 betrekking had, vindt dus niet de minste steun in het administratief dossier. Zowel verzoekster als haar echtgenoot haalden het incident op 7 december 2012 aan waarbij zij door salafisten in elkaar zouden zijn geslagen, waarbij beiden verklaarden dat de aanleiding van deze gebeurtenis haar westerse klederdracht zou zijn geweest

(administratief dossier, stuk 11A, p. 4 en stuk 11B, p. 4). Nochtans blijkt uit verzoeksters verklaringen en deze van haar echtgenoot zoals zij deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegden dat de rol van de ex-vrouw van verzoeksters echtgenoot in het conflict met salafisten het kernaspect van hun asielrelaas vormt. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekster en haar echtgenoot worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in het relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zouden vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoekster en haar echtgenoot ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord konden verklaren met de manier waarop zij werden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij hebben nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Zij verklaarden hierbij dat het verslag hen werd voorgelezen in het Arabisch, dat zij niets meer aan hun verklaringen wensten toe te voegen en dat zij geen bijkomende opmerkingen hadden (administratief dossier, stuk 11A, p. 4-5 en stuk 11, p. 4-5). Verzoekster geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijke element in haar relaas zodat deze ommissie haar algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Voorts benadrukt de Raad dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking heeft op tegenstrijdigheden dewelke tijdens het gehoor naar boven komen. Verwerende partij merkt in de verweernota terecht op dat het niet steeds mogelijk is reeds ten tijde van een gehoor elke verklaring in strijd met eerder afgelegde verklaringen vast te stellen, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wél kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Genoemd artikel voorziet overigens geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

2.11. Niet alleen kan aan de rol van de ex-vrouw van verzoeksters echtgenoot in het conflict met de salafisten geen geloof worden gehecht, daarnaast maakt verzoekster de vervolgingsfeiten op zich evenmin aannemelijk.

2.11.1. Daargelaten hun tegenstrijdigheden verklaringen, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoekster en haar echtgenoot met betrekking tot de situatie van ongesluierde vrouwen in Tunesië een context schetsen waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten haar in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er terecht op dat verzoekster en haar echtgenoot met betrekking tot de situatie van ongesluierde vrouwen in Tunesië een context schetsen waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten haar in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier.

Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat er inderdaad nog andere ongesluierde vrouwen rondlopen maar dat zij tijdens het gehoor reeds aanbracht dat zij en haar echtgenoot werden gevisieerd omdat haar echtgenoot gekend is als diegene die gescheiden is van een praktiserende moslima. Uit hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.9. en 2.10. blijkt evenwel dat aan verzoeksters beweringen in dit verband niet het minste geloof kan worden gehecht.

Ook met de stelling dat enkel zij en haar echtgenoot werden aangevallen door de salafisten maar dat zij van tijd tot tijd hoorden dat niet gesluierde vrouwen werden lastiggevallen door salafisten/criminelen en dat zij nooit heeft beweerd dat haar zaak uniek zou zijn in Tunesië, vermag verzoekster niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze terecht oordeelt als volgt: *“Zo verklaarde uw echtgenoot dat u gedurende de laatste vier jaren als bediende bij het Ministerie van Gezondheid in Tunis nooit zou zijn lastiggevallen door salafisten vanwege uw westerse klederdracht. Een aantal van uw vrouwelijke collega’s zouden een sluier dragen en anderen weer niet zonder dat dit gegeven enige problemen geeft met salafistische groepen (CGVS van uw echtgenoot, p. 8). Ook u verklaarde uitdrukkelijk dat u gedurende uw jarenlange werkzaamheden als bediende in Tunis nooit in aanvaring bent gekomen met salafistische groepen vanwege het niet dragen van een sluier (CGVS, p. 1, p. 2). Vervolgens verklaarde uw echtgenoot dat in uw geboorteplaats Kef waar uw familie en schoonfamilie tot op heden wonen*

gematigde moslims wonen. Ongesluierde vrouwen worden er niet lastiggevalen (CGVS van uw echtgenoot, p. 10). Ook u verklaarde dat het niet dragen van een sluier in Kef geen problemen geeft met conservatieve groepen. Zo draagt niemand van uw vrouwelijke familieleden in Kef een sluier (CGVS, p. 3). Uzelf en uw echtgenoot maakten bovendien gedurende jullie verblijf in Kef geen melding van problemen in deze regio met extremistische groeperingen (CGVS van uw echtgenoot, p. 10, CGVS, p. 3). Uit bovenstaande geschetste context dient afgeleid dat er getwijfeld kan worden aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie ingeroepen vrees in Tunesië omwille van het feit dat u ongesluierd op straat liep. Ook rijzen er bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw bewering als zouden u en uw echtgenoot op 7 december 2012 door salafisten op straat zijn aangevallen omdat u geen sluier draagt. Zo verklaarde uw echtgenoot dat op de plaats van dit incident nog andere ongesluierde vrouwen zouden hebben rondgelopen die ongemoeid werden gelaten door salafisten. Gevraagd waarom enkel u en uw echtgenoot zouden zijn geïdende verklaarde hij dat dit zou komen vanwege het beklag van zijn ex-vrouw bij salafisten (CGVS van uw echtgenoot, p. 7). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen dat u en uw echtgenoot omwille van uw kledij een vrees hoeven te koesteren in Tunesië. Zoals hierboven uiteengezet is de geloofwaardigheid van uw echtgenoots bewering dat zijn ex-vrouw aan de oorsprong van jullie problemen zou liggen, erg twijfelachtig.”, vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekster nog verwijst naar de door haar na het gehoor doorgestuurde videofragmenten waarin te zien is hoe salafisten in haar land van herkomst in haar woonwijk van deur tot deur gaan en daarbij agressief te werk gaan, benadrukt de Raad dat dergelijke videofragmenten van algemene aard, die geen betrekking hebben op verzoeksters persoonlijke situatie, geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dat dergelijke praktijken inderdaad voorkomen, betekent immers nog niet dat ook verzoeksters relaas waarheidsgetrouw of geloofwaardig zou zijn. De door haar aangehaalde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade dienen steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.12. Ook de overige door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Zo vermogen de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten van 7 december 2012 met vermelding van het ziekteverlof van verzoekster en haar echtgenoot, de echtscheidingsakte van haar echtgenoot en diens ex-vrouw alsook het bewijs van indienstneming van verzoekster in het ziekenhuis te Al-Zehrouni en een bewijs van eigendom op generlei wijze de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag recht te zetten. De neergelegde attesten inzake de werkonbekwaamheid van verzoekster en haar echtgenoot bevatten immers geen enkele concrete aanwijzing voor het door verzoekster naar voren gebrachte asielaanvraag daar de redenen van de werkonbekwaamheid hierin niet vermeld wordt. Daarnaast wordt noch het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot, noch haar tewerkstelling, noch hun financiële situatie op zich in twijfel getrokken. Deze stukken vormen echter niet het minste bewijs van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoekster bij aangetekend schrijven van 26 december 2013 aan de Raad nog een gestempeld exemplaar laat geworden van het verzoekschrift neergelegd bij de procureur in verband met de aanval op 7 december 2012 en zij in voorliggend verzoekschrift aankondigt dat ook een uitgebreid verslag van de politieverhoren met officiële stempels na vertaling zal volgen, ontkracht zij het motief niet dat deze klacht op niets anders is gebaseerd dan op hun eigen verklaringen. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.13. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.17. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS